

se zrušení zabavení farmy jako celku ani nedomáhá. Námitka strany, že politický úřad jest vázán rozhodnutím soudu, jímž bylo vysloveno, že ve věci jsou příslušny úřady správní, nemá v zákoně opory.

Poté podal Rudolf K. u předsedy konfliktního senátu návrh na řešení záporného kompetenčního konfliktu ve smyslu § 3 zákona ze dne 2. listopadu 1918, č. 3 Sb. z. a n., v němž poukazuje k výsledkům řízení před soudy i správními úřady, a podotýká, že na rozhodnutí ministerstva vnitřně podal stížnost na nejvyšší správní soud, která dosud vyřízena nebyla. Ministerstvo vnitřně ve svém projevu o návrhu Rudolfa K. odkázalo ke svému rozhodnutí, vrchní soud v B. žádného vyjádření nepodal.

Senát pro řešení kompetenčních konfliktů uznal, že pro uvedenou věc jsou příslušny řádné soudy.

Důvody:

Navrhovatel se domáhal jak před soudy, tak před správními úřady na Československém státě jednak vydání řady předmětů v podstatě z důvodů, že jsou jeho vlastnictvím a že mu je železniční správa bez důvodů zadržuje, jednak náhrady hodnoty těchto věcí, pokud byly železniční správou prodány neb spotřebovány, pro bezdůvodné obohacení. Tento nárok jest nárokem soukromoprávním a neztrácí na své povaze ničeho tím, že navrhovatel, jak později v řízení správním udával, učinil s bývalým majitelem farmy — potravním skladištěm — ujednání, dle něhož prý dodal z vlastních prostředků za odměnu živé i mrtvé příslušenství, potřebné k provozu hospodářství. Navrhovatel sám označil svoji žalobu jako čistou žalobu vlastnickou po případě opřel ji o bezdůvodné obohacení, tvrdil výslovně, že jeho nároky jest posuzovati podle ustanovení občanského zákona, a doložil, že okolnost, že Národní výbor provedl příležitostně zabavení, nemá účinku na povahu žaloby, poněvadž nejde o to, zda zabavení, jak bylo zamýšleno, je oprávněné, nýbrž o to, zda předměty, které jako svůj majetek požaduje, skutečně jeho majetkem jsou. Z toho je patrné, že navrhovatel vědomě a záměrně uplatňoval nároky soukromoprávní a že postup jeho nesměřoval proti zabránění farmy s jeho věcmi Národním výborem, proti němuž pořadem správních instancí se ani nebránil, nýbrž že se cítil stíženým výhradně tím, že Československý stát, který prý jeho věci převzal, mu jeho majetek zadržuje. O takovém nároku přísluší rozhodovati řádným soudům, poněvadž není zvláštního zákona, kterým by byl nárok ten přikázán jiným úřadům neb orgánům (§ 1 j. n.). Bylo proto o záporném konfliktu kompetenčním uznati právem, jak ve výroku vysloveno.

II. Stížnost přiznaná postíženému v § 68 ex. ř. je stížností dozorcí, nikoli opravným prostředkem, o němž by měli soudcovští úředníci tam jmenovaní rozhodovati ve výkonu svěřené jim jurisdikce. Takovouto

povahu má i stížnost na nařízení soudcovského úředníka, nebyla-li stylisována jako opravný prostředek instanční, nýbrž podle svého návrhu (petitu) zřejmě jako stížnost dozorčí.

Usnesení o dotčené stížnosti má povahu aktu dozorčího. K rozhodnutí o stížnosti na takovéto usnesení jsou příslušny justiční úřady správní.

(Rozhodnutí senátu pro řešení kompetenčních konfliktů ze dne 14. května 1937, č. j. 866/36.)

Dr. X., advokát v P., podal dne 5. října 1932 u přednosta okresního soudu exekučního v P. stížnost podle § 68 ex. ř. na postup při výkonu exekuce ve dvojím směru,

1. že výkon mobilární exekuce byl proti exekutovi nařízen i v jeho kancelářských místnostech, aniž on byl k tomu dal souhlas,

2. že si vykonavatel při výkonu exekuce počínal nesprávně a nešetrně, a navrhl, aby přednosta zjednal v obojím směru nápravu a nařídil, aby jak úředník, jenž výkon nařídil, tak i vykonavatel dali jemu dostiučinění, a aby vykonavatel byl potrestán.

Stížnost tu vyřídil přednosta exekučního soudu usnesením ze dne 25. listopadu 1932, č. j. Pres. 177/17/32, v němž onu stížnost označil jako dozorčí stížnost na nepřipustný výkon exekuce a prohlásil, že se mu nevidí zjednati navrhovanou nápravu. Výkon ten odůvodnil věcně.

Do tohoto usnesení podal Dr. X. dne 9. prosince 1942 u okresního soudu exekučního stížnost, v níž navrhl, aby krajský soud civilní usnesení to zrušil nebo změnil a vyhověl jeho návrhu v první stížnosti obsaženému.

Tuto stížnost vyřídil věcně nejprve stížnostní senát krajského soudu civilního usnesením z 26. února 1933, č. j. R IV 1280/32/3, a nevyhověl jí. Veškeré opravné prostředky, jež Dr. X. proti tomuto meritornímu rozhodnutí soudnímu podal, byly odmítnuty resp. zamítnuty. Podáními z 18. března 1933 a 30. března 1933 se Dr. X. domáhal toho, aby o jeho stížnosti de praes. 9. prosince 1932 rozhodlo také presidium krajského soudu civilního, ježto šlo o stížnost dozorčí. Teprve k příkazu, vyslovenému v rozhodnutí presidia vrchního soudu z 3. července 1933, č. j. Pres. 19.365/17-35 (viz níže bod L), presidium krajského soudu usnesením z 18. července 1933, č. j. Pres. 8634/17-22 vyřídilo stížnost Dr. X. de praes. 9. prosince 1932 jako úřad dohlédací a zamítlo ji z důvodů věcných.

Senát pro řešení kompetenčních konfliktů uznal, že příslušny jsou justiční úřady správní.

D ů v o d y:

Za uvedeného spisového stavu není pochybnosti, že o stížnosti navrhovatelově de praes. 9. prosince 1932 rozhodl věcně jak řádný soud,

tak i justiční úřad správní a že je tu tedy dán kladný kompetenční konflikt ve smyslu § 4, odst. 2, zák. č. 3/1918 Sb. Je tedy řešiti otázku, které z těchto obou úředních míst bylo k rozhodnutí o stížnosti té příslušným. Pro odpověď na tuto otázku je především rozhodující právní povaha uvedeného podání z 9. prosince 1932. Mělo-li podání to povahu stížnosti dozorčí, příslušelo o něm rozhodovati presidiu krajského soudu, mělo-li povahu opravného prostředku, závisela kompetence k jeho vyřízení — zda presidiem či soudem — na tom, mělo-li za předmět akt dozorčí, či soudní. Na rubru je uvedené podání označeno jako »stížnost do usnesení z 25. listopadu 1932«, v úvodu se praví, že se tato stížnost podává ve lhůtě osmidenní §§ 68 a 65 ex. ř., a návrh zní: Krajský soude civilní, rač napadené usnesení zrušiti, nebo změnit a vyhověti návrhu v oné první stížnosti obsaženému. Mělo tedy toto podání jistě povahu instančního opravného prostředku a nikoli snad dozorčí stížnosti, namířené proti postupu přednosta exekučního soudu. Je tedy dále zkoumati, jakou právní povahu mělo usnesení přednosta exekučního soudu z 25. listopadu 1932. Nemůže býti pochybnosti, že uvedené usnesení mělo povahu aktu dozorčího. To plyne předem z jeho znění, kde se říká hned v úvodu, že jeho předmětem je stížnost dozorčí, z výroku »přednostovi se nevidí zjednatí nápravu«, což je typický výrok dozorčí a nemožný v instančním řízení soudním, jakož i z toho, že stížnost z 5. října 1932, jím vyřízená, měla skutečně ráz stížnosti dozorčí. Je adresována přednostovi exekučního soudu, ne tedy exekučnímu oddělení VI., projednávajícímu exekuční věc, z níž tato záležitost vzešla, ke konci se zde uvádí, že podatel si stěžuje podle § 68 ex. ř. na postup při výkonu exekuce a návrh zní, aby přednosta zjednal nápravu a učinil ze své moci opatření, aby úředník výkon nařídívší i vykonavatel dali jemu zadosťučnění a vykonavatel byl podle platných předpisů potrestán. To vše jsou typické znaky stížnosti dozorčí, při čemž nutno zdůrazniti, že i stížnost přiznaná postiženému v § 68 ex. ř. je v tomto ustanovení normována jako stížnost dozorčí a nikoliv jako nějaký opravný prostředek, o němž by měli tam jmenovaní úředníci soudcovští rozhodovati ve výkonu svěřené jim jurisdikce. To plyne jasně z ustanovení § 78, odst. 3, zák. č. 217/1896 ř. z. o organizaci soudů, zařaděného v dílu 4. nadepsaném »Justiční správa a dozorčí právo«, a upravujícího slovy úplně stejnými právo dozorčí stížnosti proti úředníkům soudní kanceláře a úředníkům výkonným. Ostatně ani to, že si navrhovatel v uvedeném podání stěžoval také na to, že soudcovský úředník exekuci povolil v jeho kancelářských místnostech, neodnímá stížnosti povahu stížnosti dozorčí, když nebyla stylisována jako opravný prostředek instanční, nýbrž podle svého petitu zcela zřejmě jako stížnost dozorčí. Nebylo ovšem správné stížnost tu také v tomto směru zahrnouti pod označení stížnosti podle § 68 ex. ř., ježto se ustanovení to vztahuje zřejmě jen na úkony orgánů nesoudcovských; tato závada však nemohla stížnosti té odníti povahu stížnosti dozorčí ve smyslu všeobecných předpisů o dozorčím právu na soudy, obsažených v oddílu 4.

shora uvedeného zákona o organisaci soudů. Z toho tedy plyne, že příslušnými k rozhodnutí byly v daném případě justiční úřady správní.

III. Jde o záporný kompetenční konflikt, různí-li se soudy a úřady správní v otázce, zda k přezkoumání disciplinárního nálezu obecního zastupitelstva, jímž bylo uznáno na disciplinární trest propuštění trvale ustanoveného obecního zřízence ve smyslu zák. č. 16/1920 Sb. z. a n. ze služby, jest po hmotné stránce příslušný vyšší úřad samosprávný nebo soud.

K rozhodnutí o neplatnosti uvedeného propouštěcího usnesení obecního zastupitelstva jsou příslušny soudy.

Vláda nebyla zmocněna, aby nařízením podrobila propouštěcí usnesení obecního zastupitelstva vyššímu administračnímu přezkoumání.

(Rozhodnutí senátu pro řešení kompetenčních konfliktů ze dne 14. května 1937, č. j. 871/36.)

František S., bývalý policejní strážník v J., podal na město J. u krajského soudu v H. K. žalobu, jíž se domáhal, aby bylo uznáno právem: 1. že disciplinární nález, usnesený ve schůzi obecního zastupitelstva města J. dne 18. března 1931, kterým byl žalobce propuštěn ze služeb města, jest neplatný, 2. že smlouva, dle které byl ustanoven obecním strážníkem, trvá po právu, 3. že žalované město je povinno mu platiti služné za dobu po propuštění vypadající a 4. přijati ho zpět do služeb jako obecního strážníka. Tvrdil, že se nedopustil žádného takového činu, který by disciplinární nález opravňoval. Mimo to vytýkal disciplinárnímu řízení různé vady formální. Žalované město dovozovalo formální správnost řízení i věcnou oprávněnost nálezu.

Soud první stolice rozsudkem ze dne 3. února 1932, č. j. Ck Ia 527/31-6, žalobě v odst. 1.—3. vyhověl, uznáv, že disciplinární nález obecního zastupitelstva je neplatný. Vycházel z toho, že žalobce byl od 1. května 1919 zřízencem u žalované obce trvale ustanoveným, že tedy jeho služební poměr jest posuzovati podle zákona ze dne 17. prosince 1919, č. 16 z r. 1920 Sb. z. a n. (§ 3). Podle § 24 tohoto zákona jest spory ze služebních poměrů vzešlé rozhodnouti pořadem soudním. Disciplinární nález nemůže však soud přezkoumávati po věcné stránce, nýbrž jen po stránce formální. A tu shledal soud závadu v tom, že žalobce byl usnesením obecního zastupitelstva ze služby propuštěn, ač se disciplinární komise jednomyslně usnesla na přeložení na trvalý odpočinek s 25% srážkou služného a jedině tento disciplinární návrh disciplinární komise byl programem jednání obecního zastupitelstva. Mimo to podle § 10 uved. zák. může býti obecní zřízenec propuštěn toliko usnesením obecního zastupitelstva na podkladě provedeného disciplinárního řízení podle obdoby služební pragmatiky pro státní zřízence ze dne 25. ledna 1914, č. 15 ř. z. a předpisů vládn. nař. ze dne 14. srpna 1920, č. 483 Sb. z. a n. Ustanovení § 6 tohoto nařízení, podle něhož